

Sygn. akt II CSK 160/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. B. B.
przeciwko Powiatowi T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 września 2015 r., sygn. akt I ACa (..),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. akt I C (...),**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałej części,**
- 3. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna powódki A. B. B. podlegała odrzuceniu w części, w której jej pełnomocnik zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 listopada 2014 r. Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje m.in. od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku (postanowienia rozstrzygającego sprawę). Jest to więc nadzwyczajny środek zaskarżenia przysługujący od orzeczeń prawomocnych. Z treści skargi wynika, że została wniesiona zarówno od orzeczenia sądu pierwszej, jak i drugiej instancji. Sporządzony w ten sposób środek zaskarżenia podlegał więc - jako niedopuszczalny - odrzuceniu w części zaskarzającego orzeczenie Sądu pierwszej instancji.

Poddając skargę kasacyjną w części, w której była dopuszczalna, ocenie z punktu widzenia przesłanek wskazanych we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, należało stwierdzić, że pełnomocnik powódki nie wykazał, że w sprawie wystąpiła którakolwiek z przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.

Podniesiona w skardze okoliczność, że „w sporze powinna występować jednoosobową spółka z ograniczoną odpowiedzialność, która wystawiała faktury dla pozwanej i ona jest materialnie zainteresowana procesem zgodnie z artykułem 72 i 73 k.p.c.” nie mieści się w podstawach nieważności postępowania z art. 379 k.p.c.

Przedstawione w skardze kasacyjnej rozważania, stanowiące w znacznej części powtórzenie treści uzasadnienia sądu drugiej instancji, przepełnione drobiazgową analizą stanu faktycznego, nie spełniają wymagań uzasadnienia występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Uzasadniając potrzebę wykładni przepisów prawa pełnomocnik powódki nie wskazał natomiast na jakiegokolwiek - orzecznicze bądź doktrynalne - źródło tych wątpliwości co, w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, jest niezbędne dla oceny występowania tej przesłanki. W skardze nie został ponadto zawarty odrębny wywód prawny, który uzasadniałby twierdzenie, że popełnione przy ferowaniu

zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt. 6 zw. z 13 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).